

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu:	6611216630
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6611216630.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. N. A., trvale bytom v R., Ľ. W. XX a 2/ Ing. A. A., trvale bytom v R., Ľ. W. XX, oboch zastúpených splnomocnenkyňou Viktória Hellenbart, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Lučenci, Martina Rázusa 146/23, IČO: 47 250 640, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, za účasti intervenienta Mesta Lučenec, so sídlom v Lučenci, Ulica Novohradská 1, IČO: 00 316 181, zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom v Lučenci, Dr. Herza 12, o zaplatenie 86 898,41 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 21C/173/2011, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2019 sp. zn. 15Co/253/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia sú p o v i n n í zaplatiť intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 21C/173/2011-350 z 28. apríla 2014 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 2 500 eur a žalobcovi 2/ sumu 2 813,50 eur, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu, ktorou sa domáhali zaplatenia 86 898,41 eur z titulu náhrady škody za nesprávny úradný postup Mesta Lučenec ako príslušného stavebného úradu zamietol. Účastníkom konania náhradu trov nepriznal.

2. Právne vec posúdil podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), § 3 ods. 1 písm. d/ a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 3 a § 18 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“); § 420 ods. 1 a § 444 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších

predpisov); § 3 ods. 3 a § 49 ods. 2 zákona č. 71/67 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), § 136 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) a § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 13a ods. 1, § 15 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. Vécne na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobcovia uplatnený nárok na náhradu škody z titulu ušlého zisku na nájomnom za prenajaté nebytových priestorov vo výške 67 217,58 eura nepreukázali, a to konkrétne, o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech žalobcovia prišli. Nepredložili súdu žiaden perfektný dôkaz, z ktorého by bolo možné zistiť uvedené skutočnosti a nenavrhli v tomto smere vykonať žiadne dokazovanie. Zdôraznil, že pre určenie náhrady škody bolo potrebné preukázať skutočnosti týkajúce sa reálnosti uskutočnenia zámeru potenciálneho záujemcu, a to tak Poštovej banky, ako aj firmy VámoSoft, s. r. o., Veľký Krtíš a tiež spoločnosti Black Jack trade, s. r. o., Lučenec. Dodal, že pokiaľ žalobcovia požadovali ušlý zisk z podnikania, museli preukázať, že mali zaistené predpoklady na pravidelný beh vecí, a teda, že boli nielen ochotní, ale aj schopní v predmetných priestoroch podnikateľskú činnosť prevádzkovať. Žalobcami požadovaná výška ušlého zisku nezahŕňala odpočítanie nákladov, ktoré bolo potrebné na dosiahnutie zisku vynaložiť, pričom sumu 67 217,58 eura uvádzali len ako hypotetickú kategóriu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia nepreukázali predpoklad pre tzv. pravidelný beh vecí z pohľadu toho, že by reálne došlo k rozmnoženiu ich majetkových hodnôt, a preto súd ani nemohol vychádzať z ich hypotetických výpočtov.

3. K uplatnenému nároku na náhradu škody, ktorá predstavovala skutočnú škodu z titulu úrokov z úveru na rozdieloch vo výške 1 345,41 eur, uviedol, že nárok nie je dôvodný. Rozhodnutie v rámci podnikania vziať si úver (zmluva o splátkovom úvere č. 0341824147 z 9. januára 2008 s konečnou splatnosťou určenou 20. februára 2018) a platiť z neho úroky nemôže byť zohľadnené ako náhrada škody voči štátu. Žalobcovia v spore neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenej skutočnosti týkajúcej sa skolaudovania nehnuteľnosti určenej na prenájom, z ktorého by zisk z podnikania použili na splácanie vyšších splátok úveru v období od januára 2009 do januára 2011. Konštatoval, že rozhodnutie o úvere bolo ich podnikateľským rozhodnutím, s ktorým je spojené podnikateľské riziko a preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

4. Z titulu uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy bola žalobcom priznaná náhrada nemateriálnej ujmy spôsobená za prieťahy v konaní, vo výške 2 500 eur pre každého zo žalobcov. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že stavebné konanie ako celok trvalo neprimerane dlho a teda jednalo sa o nesprávny úradný postup. Konštatoval prieťahy v konaní, keďže stavebný úrad postupoval neefektívne a preukázateľne spôsobil prieťahy, ktoré celkom predstavovali obdobie takmer 23 mesiacov, pričom zohľadnil aj správanie sa účastníkov konania, ktoré spôsobilo prieťahy v stavebnom konaní. Výšku nemajetkovej ujmy určil úvahou v súlade s ustanovením podľa § 136 Občianskeho súdneho poriadku. V tomto kontexte uviedol, že žalobcami nebolo preukázané, že by boli zastrašovaní a prenasledovaní políciou (ako tvrdili). Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobcovia mali minimálne, ako sami uviedli „ťažké obdobie“ s prihliadnutím na skutočnosť, že orgán verejnej moci konal v rozpore so zákonom a takéto situácie nesporne mali vplyv na psychickú nepohodu žalobcov v ich súkromnom živote. Ukončenie stavebného konania 23. decembra 2012 bolo neprimerane dlhé a v konaní vedľajšieho účastníka (neskôr intervenienta) sa vyskytlo viacero pochybení, ktoré neúmerne predĺžili stavebné konanie.

5. K nároku žalobcov na náhradu za právne služby vo výške 1 032,50 eur, ktoré im vznikli v priebehu stavebného konania, súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok priznal len žalobcovi 2/, a to ako preukázateľne a účelne vynaložené náklady na právne zastupovanie v stavebnom konaní v celkovej výške 313,50 eur. Vo zvyšnej časti požadované náhrady nákladov z titulu trov právneho zastúpenia nepriznal z dôvodu, že neboli preukázané ďalšie úkony, ktoré mala právna zástupkyňa žalobcu 2/ vykonať.

Rozhodnutie o trovách konania napokon odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov aj žalovanej

rozsudkom zo 17. apríla 2019 sp. zn. 15Co/253/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku. K uplatneným odvolacím dôvodom uviedol, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nesprávnom úradnom postupe intervenienta, a preto námietky žalobcov, ako aj žalovanej vyhodnotil ako nedôvodné. Zdôraznil, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že došlo k prietiahom v stavebnom konaní zo strany intervenienta v rozsahu približne 23 mesiacov. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcov týkajúcu sa náhrady škody z titulu ušlého zisku vo výške 67 217,58 eura. Zdôraznil, že ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť preukázané, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre určenie výšky ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu (ku ktorému malo reálne dôjsť), zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Nepostačuje teda hypotetický ušlý zisk, vždy sa musí jednať o zisk, ktorý bolo možné reálne očakávať, čo so sebou prináša povinnosť dôveryhodne preukázať zo strany poškodeného reálnosť zisku. Priznanie ušlého zisku nemôže byť podriadené ľubovôli súdov, ale musí ísť o vysokú pravdepodobnosť realizácie zisku, ktorá sa podľa bežného uvažovania blíži k istote. Platí, že konkrétnu výšku ušlého zisku je potrebné dokázať, pričom dôkazné bremeno viazne na poškodenom. V občianskoprávných vzťahoch nie je na rozdiel od obchodno-právných vzťahov prípustný zjednodušený spôsob vyčíslenia ušlého zisku prostredníctvom tzv. abstraktného ušlého zisku. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, nakoľko súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu nepredložili žiaden relevantný dôkaz, z ktorého by bolo možné zistiť skutočnosti týkajúce sa reálnosti uskutočnenia zámeru potencionálneho záujemcu - Poštovej banky. V tejto súvislosti dodal, že ani z ďalších dôkazov, a to z čestného prehlásenia firmy VámoSoft, s. r. o., Veľký Krtíš, ako aj spoločnosti Black Jack trade, s. r. o., Lučenec, nevyplýval reálny zámer týchto spoločností prenajať si objekt vo vlastníctve žalobcov. Tvrdenie žalobcov v odvolaní, že sa jedná o priestor, ktorý je na obchodne „lukratívnom“ mieste a po kolaudácii by bol bez problémov prenajatý, považoval odvolací súd za právne irelevantný.

8. Za správny považoval odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie ohľadom ďalšieho uplatneného nároku žalobcov, a to náhrady škody, ktorá predstavovala skutočnú škodu vo výške 1 345,41 eur z titulu rozdielov na úrokoch z úveru. Konštatoval, že žalobcovia nepreukázali v konaní pred súdom prvej inštancie reálnosť a pravdepodobnosť uzavretia nájomnej zmluvy s konkrétnym subjektom, ako aj výšku nájmu, a z neho plynúcich ziskov, z ktorých by následne mohli uhrádzať a splatiť predčasne úver, ktorý si ako podnikatelia vzali. Uvedené úvahy možno hodnotiť iba ako hypotetické a nie je ani zrejmé, či by bankový subjekt, od ktorého si žalobcovia úver vzali, súhlasil s uzavretím dohody o predčasnom splatení úveru, tak, ako na to správne súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení rozhodnutia, s ktorým úsudkom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Zároveň podotkol, že činnosť žalobcov bola podnikaním, a takisto aj ich rozhodnutie vziať si úver nie je možné vyhodnotiť ako škodu, ktorá by žalobcom vznikla voči štátu. Námietku žalobcov ohľadom účelnosti vynaložených trov na odmenu právneho zástupcu, odvolací súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú. Konštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali ďalšie úkony ohľadom trov právneho zastúpenia žalobcov, ktorých náhrady sa podanou žalobou domáhali.

9. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku žalovanej týkajúcu sa tvrdenia, že v napadnutom rozhodnutí (súdu prvej inštancie) absentuje zdôvodnenie výpočtu priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom. Dodal, že súd môže určiť výšku nároku podľa svojej úvahy (§ 136 Občianskeho súdneho poriadku) vtedy, ak je nárok preukázaný, čo sa týka jeho právneho základu a preukázania skutkových zistení týkajúcich výšky uplatňovaného nároku. Základom úvahy je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí. Súď však musí svoj poznatok opierať o pravdivé argumenty. Určenie výšky nároku úvahou súdu musí byť preskúmateľné v inštančnom postupe, preto musí byť dostatočne vyargumentované a rozhodnutie súdu

nesmie byť svojvoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu, výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy bola náležite odôvodnená súdom prvej inštancie, a preto sa stotožnil s jej výškou, ktorú považoval za primeranú. Napadnuté rozhodnutie preto ako vecne správne bolo namieste potvrdiť v súlade s ustanoveniami § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), uzavrel tiež odvolací súd, ktorý napokon rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil právne ustanoveniami § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, konštatujúc, že v odvolacom konaní mala každá zo strán úspech len čiastočný.

10. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie. Namietali, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ CSP) a zároveň, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Nesprávny procesný postup súdu mal spočívať v porušení práva na zákonného sudcu, vo svojvoľnom postupe súdu (zmätočným doručovaním rozhodnutí súdov vo vzťahu k časovej následnosti doručovania rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudku odvolacieho súdu, ako aj uznesenia, ktorým bolo konanie z dôvodu späťvzatia žaloby sčasti zastavené), ako aj v hodnotení dôkazov. Poukázali na to, že odvolací súd vykonával procesné úkony v predmetnej veci so stranami sporu pod rôznymi spisovými značkami (sp. zn. 15Co/855/2014 a 15Co/253/2017), čo považovali za možné porušenie ich práva na zákonného sudcu, resp. porušenie práva na spravodlivý proces. Zároveň namietali aj nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Vymedzili právne otázky či, je súčasťou náhrady škody, ktorú má podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. zaplatiť štát poškodenému „hypotetický ušlý zisk (i); či, je súčasťou podnikateľského rizika, s ktorým musí podnikateľ pri svojej podnikateľskej činnosti v právnom štáte počítať, porušovanie zákonov zo strany orgánov štátnej správy a s tým spojený nesprávny úradný postup (ii). Vo vzťahu k prvej otázke namietali nesprávne posúdenie otázky náhrady škody z titulu ušlého zisku (na nájomnom za prenájom nebytových priestorov). Zdôraznili, že ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno vykladať zužujúco, teda len na pojem zisk z podnikania, ale sa jedná o akékoľvek možné zväčšenie majetku na strane poškodeného, ktoré môže vyplývať napríklad aj z výkonu jeho vlastníckych práv k nehnuteľnosti. Predpokladom úspešného uplatnenia ušlého zisku musí byť zistenie, že na strane poškodeného nedošlo k očakávanému zväčšeniu jeho majetku v dôsledku konania škodcu alebo škodnej udalosti. Ak poškodený vie preukázať s vysokou mierou pravdepodobnosti hraničiacej s istotou, že by k rozmnoženiu jeho majetku došlo, je potrebné jeho nároku priznať súdnu ochranu. Podľa dovolateľov každý ušlý zisk je vo svojej podstate hypotetickou kategóriou, a preto je potrebné rozlišovať len to, s akou pravdepodobnosťou sa hypotéza môže stať realitou. Žalobcovia zastávali názor, že v danom prípade predloženými dôkazmi jednoznačne preukázali existenciu právneho základu náhrady škody z titulu ušlého zisku, nakoľko súčasťou náhrady škody vyplývajúcej z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., je aj hypotetický ušlý zisk. Vo vzťahu k druhej otázke namietali nesprávne posúdenie otázky náhrady škody z titulu úrokov z úveru. V tejto súvislosti uviedli, že v právnom štáte, ktorý je charakteristický vládou práva, teda záväznosťou platných právnych predpisov pre všetkých, limitáciou výkonu štátnej moci zákonmi a ústavou, možno považovať legitímne očakávanie osôb v to, že správne orgány budú postupovať v súlade so zákonmi, s dôverou v okolnosť, ktorá je istá a daná. Porušovanie zákonov zo strany štátnych orgánov nemôže patriť medzi udalosti rizikové, ktoré sú charakterizované ako podnikateľské riziko, a ako také nemôžu byť posudzované ani súdmi, pretože to by viedlo k priznaniu legitimacy a k porušeniu práva a k právnej neistote na území Slovenskej republiky a k negovaniu princípov právneho štátu. Dodali, že predvídanie porušovania práva zo strany správnych orgánov sa nemôže zahŕňať do podnikateľského rizika, do ktorého vstupuje osoba, ktorá má záujem vykonávať podnikateľskú činnosť, ktorej cieľom je dosiahnutie zisku. Navrhli zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila so závermi odvolacieho súdu, a to predovšetkým o neunesení dôkazného bremena žalobcov preukazujúcich dôvodnosť nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku. Právny názor oboch súdov vo vzťahu k otázke ne-(priznania) ušlého zisku je podporený aj názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“),

vyplývajúcim z jeho uznesenia z 21. decembra 2009 sp. zn. 4 M Cdo 23/2008, z ktorého vyplýva, že ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí mohol poškodený (žalobcovia) dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť zabránilo konanie škodcu, teda o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Formuláciu otázok v dovolaní považovala za čisto špekulatívnu vo vzťahu ku skutočnosti, že otázkou „hypotetického ušlého zisku“ sa dovolací súd zaoberal. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. marca 2017 sp. zn. 5 Cdo 195/2017, z ktorého vyplýva, že za ušlý zisk nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. V nadväznosti na uvedené nepovažovala za dôvodné zaoberať sa ani s druhou nastolenou otázkou, ktorá podľa žalovanej pôsobí veľmi sugestívne, ale predovšetkým by nič nemohla zmeniť na rozhodnutí súdov vzhľadom na zistený skutkový stav v predmetnej veci. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti (§ 420 písm. e/ CSP) zastávala názor, že sú to nepodložené domnienky žalobcov, ktoré nie sú dôvodné a ničím preukázané, že by vo veci samej rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Zároveň nesúhlasila s názorom žalobcov, že im súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali ich procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V tejto súvislosti uviedla, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo predsa na základe ich návrhu. Zdôraznila, že súd prvej inštancie v rozsudku žalobcom priznal časť žalovanej sumy a vo zvyšku (či už zníženom alebo nezniženom) žalobu zamietol. Navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

12. Intervenient vo vyjadrení k dovolaniu s poukazom na argumentáciu žalobcov v dovolaní uviedol, že zo skutočnosti nimi uvádzaných nevyplýva, žeby v rámci odvolacieho konania rozhodoval vylúčený sudca (§ 420 písm. e/ CSP), ako ani to, že by postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Zároveň nesúhlasil ani s ich argumentáciou týkajúcou tvrdenej prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa jeho názoru žalobcovia len kritizujú vyhodnotenie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Navrhol dovolanie žalobcov odmietnuť, prípadne zamietnuť.

13. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

15. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taktiež taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

16. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

18. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

19. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, pričom príslušnosť súdu ustanoví zákon.

20. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov upravenou zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“). So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodovať upravená Civilným sporovým poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu (sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu). Nevyhnutným predpokladom toho, aby strane nebol odňatý zákonný sudca, je rozhodovanie o jej veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Ústavný súd pojem „zákonný sudca“ definuje ako sudcu, ktorý spĺňa zákonom stanovené predpoklady na funkciu sudcu, bol pridelený alebo dočasne pridelený na výkon funkcie na určitý súd a v súlade so zákonom a s rozvrhom práce bol určený na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (§ 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z.). Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Za nesprávne obsadený súd súdna prax považuje súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejsť a rozhodnúť. Súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia (II. ÚS 136/08, 5 Cdo 441/2012).

21. Právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi nemožno interpretovať až tak extenzívne, aby sa spájalo s osobou jediného sudcu. Účel základného práva priznaného článkom 48 ods. 1 ústavy sa splní, keď o práve občana rozhodne sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy (II. ÚS 15/96).

22. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd zistil, že predmetný spor bol pridelený elektronicky (náhodným výberom prostredníctvom technických prostriedkov) na súde prvej inštancie zákonnej sudkyňi JUDr. Kristíne Glezgovej s pridelením sp. zn. 21C/173/2011 (v spise na č. l. 51). Na odvolacom súde bol spis taktiež pridelený elektronicky do senátu 15Co s pridelením sp. zn. 15Co/253/2017 predsedníčke senátu a zároveň aj ako sudkyňi spravodajkyňi JUDr. Klaudii Koskovej v zložení senátu s JUDr. Jaroslavom Mikulajom a s JUDr. Jaroslavom Gallom (v spise na č. l. 420). Dovolací súd nezistil a z obsahu spisu ani nevyplýva, žeby spor rozhodol nezákonný sudca, alebo žeby bol súd nesprávne obsadený. Uplatnený dovolací súd v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP nezakladá preto prípustnosť ani dôvodnosť dovolania.

23. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolatelia namietali zmatečnosť procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý pri doručovaní vyjadrení

intervenienta žalobcom ich doručoval s uvedením inej spisovej značky, pod ktorou bol spis vedený na odvolacom súde, ako aj z dôvodu doručovania uznesenia súdu prvej inštancie s časovým oneskorením. Zároveň nesúhlasili s hodnotením dôkazov súdmi najmä vo vzťahu k neuneseniu ich dôkazného bremena.

24. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

26. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

27. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd nezistil opodstatnenosť namietanej vady zmätočnosti v súvislosti s postupom odvolacieho súdu pri doručovaní procesných podaní stranám sporu. Predmetný spor napadol na odvolací súd prvý raz 2. októbra 2014, kedy mu bola pridelená spisová značka 15Co/855/2014 (v spise na č. l. 392). Súd prvej inštancie doručil 13. októbra 2014 odvolaciemu súdu vyjadrenia k odvolaniam a k vyjadreniam (v spise na č. l. 393), ktoré následne odvolací súd 7. februára 2017 doručoval právnenému zástupcovi žalobcov a žalovanej (v spise na č. l. 397, 398) pod sp. zn. 15Co/855/2014, ako aj následné vyjadrenia strán. Dňa 26. apríla 2017 odvolací súd prípisom vrátil vec súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o odvolaní ako predčasne predložený spis s odôvodnením, že nebolo vypracované uznesenie o čiastočnom späťvzátí žaloby (v spise na č. l. 308-309), aj keď o ňom bolo rozhodnuté. Následne po vrátení veci odvolaciemu súdu po vykonaní úkonov súdom prvej inštancie (1. decembra 2017) bola tejto pridelená nová spisová značka 15Co/253/2017, pod ktorou odvolací súd konal aj rozhodol (v spise na č. l. 420) a to v tom istom senáte, ktorý vec súdu vrátil (na ktorú zhodu treba usudzovať z totožnosti čísla súdneho oddelenia na odvolacom súde, vyjadreného cifrou „15“). Z uvedeného je nepochybné, že postupom odvolacieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv strany v spore tým, že pred rozhodnutím odvolacieho súdu o podaných odvolaniach, došlo k vráteniu veci súdu prvej inštancie bez rozhodnutia a následne po vrátení spisu k zmene spisovej značky na odvolacom súde (čo je ich štandardný a rozvrhom práce všetkých vyšších súdov predpokladaný postup).

28. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu, a preto postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu

procesných práv dovolateľov.

29. V súvislosti s namietaním hodnotenia dôkazov súdmi v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov v civilnom sporovom konaní vychádza zo zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, ktorá má pôvod v ústavnom princípe nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver sudcu o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, lebo z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP (aj z § 393 ods. 2 CSP) vyplýva povinnosť súdu stručne, jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti súd považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako aj prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy.

30. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a s právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

31. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že ani namietanie hodnotenia dôkazov nemožno považovať za relevantné, a preto dovolatelia neopodstatnene namietali vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

32. V súvislosti s uplatnenou námietkou nesprávneho právneho posúdenia dovolatelia vymedzili otázky týkajúce sa posúdenia, či je súčasťou náhrady škody, ktorú má podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. zaplatiť štát poškodenému „hypotetický ušlý zisk (i); či je súčasťou podnikateľského rizika, s ktorým musí podnikateľ pri svojej podnikateľskej činnosti v právnom štáte počítať, porušovanie zákonov zo strany orgánov štátnej správy a s tým spojený nesprávny úradný postup (ii).

33. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

34. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

35. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi

ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP). Výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému a zároveň aby jej právne posúdenie dovolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

36. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP dospel k záveru, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od posúdenia vymedzených otázok dovolateľmi. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo sčasti neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku, vrátane uplatneného nároku na náhradu škody z titulu rozdielov na úrokov z úveru. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom dokazovania. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Inak povedané bolo povinnosťou žalobcov preukázať skutočnosti, na základe ktorých by súd dospel k záveru, či sú splnené predpoklady hypotézy zvolenej právnej normy, v zmysle ktorej si žalobný nárok uplatnili (II. ÚS 38/2015). Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov súdom (II. ÚS 400/09).

37. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neposudzoval právnu otázku vymedzenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

38. V danom prípade zásadnou otázkou právneho významu nebola otázka posúdenia dôvodnosti, či nedôvodnosti uplatnených nárokov, ale dôvodom zamietnutia žaloby na náhradu škody z titulu ušlého zisku (teda v časti namietanej dovolateľmi) bolo neunesenie dôkazného bremena. Z tohto dôvodu preto v konkrétnych skutkových okolnostiach majú vymedzené otázky povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nepremietne do právnej sféry procesných strán. Bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí) by totiž išlo len o akademické rozhodovanie.

39. Z tohto dôvodu preto dovolateľmi vymedzené otázky nespĺňajú kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP, lebo dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Ich nesúhlas so záverom o neunesení dôkazného bremena prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nezakladá.

40. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme a

jej aplikácii na podklade skutkových zistení (3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo32/2018, 7 Cdo 99/2018). Správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska aplikácie ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je preto irelevantná.

41. Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ CSP vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/, písm. f/ CSP a vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ CSP, lebo dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až 435.

42. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, ktorej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že z obsahu spisu jej preukázateľne trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

43. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a intervenientom dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že intervenientovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v súlade so zásadou úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.